

REPUBLIKA E KOSOVËS / REPUBLIKA KOSOVA

UZVP.ARJ.br.44/2024

Vrhovni sud Kosova, u veću sastavljenom od sudija Nebojše Boričića, kao predsednika veća, Ragip Namani i Zenel Leku, kao članova veća, uz sudelovanje stručnog saradnika Bujar Balaj, kao zapisničara, u upravnoj stvari po tužbi tužioca N.... „P.“, koga po punomoćju zastupa Naim Spahiu, advokat iz P., protiv tuženika Vlade Kosova-Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ruralnog razvoja, u predmetu poništaja odluke tuženika br.68/4 od 29.01.2024 godine, odlučujući po zahtevu tužica-predlagača za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnetog protiv rešenja Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.518/24 od 07.03.2024 godine, na sednici veća održanoj dana 04.04.2024 godine, većinom glasova, doneo je sledeću:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovan zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke tužioca-predlagača N.... „P.“, podnet protiv rešenja Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.518/24 od 07.03.2024 godine.

Obrazloženje

Osporenim rešenjem Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.518/24 od 07.03.2024 godine usvojena je kao osnovana žalba tuženika Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ruralnog razvoja, preinačeno je rešenje Privrednog suda-prvostepenog veća-odeljenja upravna pitanja KA.br.66/24 od 05.02.2024 godine i odbijen je kao neosnovan predlog tužioca-predlagača N.... „P.“ za odlaganje izvršenja odluke tuženika br.68/4 od 29.01.2024 godine.

Tužioc-predlagač je ovom sudu podneo zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke, kojim osporava zakonitost rešenja Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.518/24 od 07.03.2024 godine. U zahtevu navodi da je osporeno rešenje doneto usled povrede materijalnog prava i povrede odredaba postupka, sa predlogom da se zahtev usvoji i da se osporeno rešenje Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.518/24 od 07.03.2024 godine preinači tako što će odbiti kao neosnovana žalba tuženika Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ruralnog razvoja i ostaviti na snazi rešenje Privrednog suda-prvostepenog veća-odeljenja upravna pitanja KA.br.66/24 od 05.02.2024 godine kojim je usvojen kao osnovan predlog tužioca-predlagača za odlaganje izvršenja odluke tuženika Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ruralnog razvoja br.68/4 od 29.01.2024 godine, ili da se osporano rešenje ukine i da se predmet vrati na ponovno suđenje Privrednom sudu Kosova-drugostepenom veću.

U odgovoru na zahtev tužioca-predlagača za vanredno preispitivanje sudske odluke, tuženik je sudu dostavio odgovor na navedeni zahtev, sa predlogom da se isti odbije kao neosnovan.

Vrhovni sud Kosova je shodno članu 53 Zakona o upravnim sporovima, održao sednicu, pa je nakon ocene osporenog rešenja, navoda iz zahteva tužioca-predlagača za vanredno preispitivanje sudske odluke, odgovora tuženika i nakon razmatranja ostalih spisa predmeta našao:

Zahtev tužioca-predlagača za vanredno preispitivanje sudske odluke je neosnovan.

Iz spisa predmeta proizilazi da je osporenim rešenjem Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća usvojena kao osnovana žalba tuženika Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ruralnog razvoja, preinačeno je rešenje Privrednog suda-prvostepenog veća-odeljenja upravna pitanja KA.br.66/24 od 05.02.2024 godine i odbijen je kao neosnovan predlog tužioca-predlagača N... „P.“ za odlaganje izvršenja odluke tuženika br.68/4 od 29.01.2024 godine.

U obrazloženju rešenja prvostepenog suda se između ostalog navodi „Sud ocenjuje da su se u konkretnom slučaju ispunili zakonski uslovi da se isti odobri budući da je tužioc dokazao činjenicu da bi mu izvršenje odluke nanelo štetu koja bi bila teško popravljiva, te da odlaganje nije protivno javnom interesu, niti bi se odlaganjem nanela nenadoknativa šteta protivnoj strani, odnosno zainteresovanom licu, koji uslovi su definisani članom 22, stav 2, ZUS-a. Sud ocenjuje da tužioc obavlja privrednu delatnost/Trgovinu na malo gorivom za vozila u specijalizovanim maloprodajnim prodavnicama/prodaja na malo osnovanim još od 2000 godine, tužilac u periodu od 5 (pet) godina na osnovu Ugovora za davanje na korišćenje nepokretnosti C. -71914059-02916-22 prema ugovoru od 15.09.2013 i Ugovoru br. 1933/2 od 29.01.2018 zaključenog godine između tužioca i tuženog, izvršenjem osporenog rešenja tužiocu bi se nanela teško nadoknativa šteta budući da je tužioc u nekretninu koju je uzeo na korišćenje uložio izgradnjom pumpe za gorivo i pumpe za gorivo restoran, ima zaposlene radnike koji primaju plate iz privredne delatnosti tužioca na osnovu ugovora sa tuženim. Stoga, sud ocenjuje da bi u slučaju izvršenja osporene odluke tužioc bio onemogućen da ostvaruje dobit iz svoje privredne delatnosti, a samim tim bi to uticalo na prestanak finansijskih prihoda zaposlenih u ovom preduzeću. Kao posledica toga, izvršenjem pobijane odluke nastala bi nenadoknativa šteta, jer tužilac ne bi imao mogućnost da investicije vrati u pređašnje stanje. Sud je ocenio i da odlaganje izvršenja rešenja nije protivno javnom interesu i da ne nanosi štetu protivnoj strani jer će tužilac nastaviti da isplaćuje tuženoj naknadu na ime korišćenja nepokretnosti prema ugovornim obavezama do donošenja konačne sudske odluke po glavnoj stvari tužbenog zahteva.“ U obrazloženju rešenja drugostepenog suda se između ostalog navodi „Navode tužioca iz zahteva za odlaganje izvršenja upravnog akta koje se odnose na ulaganje velikih novčanih iznosa u pumpu derivata i veliki broj radnika kao uslov za utvrđivanje štete kojkoja bi se mogla prouzokovati tužiocu izvršenjem upravnog akta, Veće ocenjuje drugačije od prvostepenog suda. Dakle, razlozi koje je prvostepeni sud naveo u ožalbenoj odluci, da tužioc od 2000 godine koristi nepokretnost u koju je ulagao i zapošljavao radnike koji primaju plate, su navodi koja tužioc nije uspeo da potvrdi ni činjenicama a ni u pravnom pogledu. Sa pravnog aspekta, tužioc ni sa jednim materijalnim dokazom nije potkrepio svoj navod o ulaganjima i to kao je poslodavac većeg broja radnika. Dakle, osim ugovora, zahteva za produženje zakupa i pobijane odluke, iz spisa predmeta ne mogu se dokazati ni navod tužioca, niti razlozi na osnovu kojih sud ocenjuje kriterijum prouzrokovanja štete. S pravom je tužena iznela žalbeni navod da tužioc nije predočio spisak radnika iz PUK-a ili druge pisane dokaze,

što je zapravo minimum činjenica koje sud ocenjuje u svakom takvom slučaju. Čak i da postoje takvi dokazi, ocenjujući ovaj kriterij u okviru navoda o prouzokovanju štete, Veće nalazi da upravni organ osporenim aktom namerava da oslobodi svoju nepokretnu imovinu kao rezultat građanskopravnog odnosa koju nema nameru da nastavi. Ne prejudicirajući meritornu ocenu zakonitosti upravnog akta, tužena kao državni organ ima sve zakonske mogućnosti i obaveze da popravi eventualnu štetu prouzokovanu svojim postupanjem i u slučaju da je ista nezakonita. Dakle, odgovornost za štetu koja može nastati eventualnom nezakonitošću upravnog akta, u slučaju meritorne ocjene zakonitosti akta, pripada, i snosi sam upravni organ. Međutim, konkretno pitanje izdvaja činjenica da je tužena osporenim aktom, bez upuštanja u ocenu zakonitosti, već izrazila volju upravnog organa za raskid ugovornog odnosa. Samim time, nepobitna je činjenica da tužena nema nameru i niti da teče/nastavi zakupni odnos putem sudskih administrativnih puteva. Na takvom činjeničnom stanju, strane u upravnom odnosu snose svoje rizike za eventualne štete nastale usled upravnog spora, štete koje upravni organ može sanirati u bilo kom obliku.“

Članom 22, stavom 2 Zakona o Upravnim Sporovima propisano je da po zahtevu tužioca, organ čiji se akt izvršava, odnosno organ nadležan za izvršavanje, može da odloži izvršenje do konačnog sudskog rešenja ako rešenje nanosi štetu tužiocu koja bi se teško mogla popraviti a odlaganje nije protivno javnom interesu, niti bi se odlaganjem nanela nenadoknadiva šteta protivnoj strani, odnosno zainteresovanom licu. Članom 22, stavom 6 navedenog Zakona, propisano je da tuzioc može tražiti i od suda odlaganje izvršenja osporenog akta sve do donošenja sudskog rešenja, a shodno stavu 2 ovog člana.

Imajući sve napred navedeno, po mišljenju ovog suda, drugostepeni sud je pravilno postupio kada na osnovu dokaza u spisima predmeta utvrdio da ne postoji pravna osnova za usvajanje predloga za odlaganje izvršenja osporene odluke tuženika-Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ruralnog razvoja br.68/4 od 29.01.2024 godine, zbog činjenice da u konkretnom slučaju ne postoje dokazi da su na kumulativan način ispunjeni uslovi za odlaganje izvršenja upravnog akta, a koji bi opravdali odlaganje gore navedene odluke, pozivajući se na zakonske odredbe iz člana 22 stav 2 Upravnim Sporovima, zbog čega je i preinačio rešenje Privrednog suda-prvostepenog veća-odeljenja upravna pitanja KA.br.66/24 od 05.02.2024 godine i odbio je kao neosnovan predlog tužioca-predlagača N... „P.“ za odlaganje izvršenja odluke tuženika br.68/4 od 29.01.2024 godine. Naime, navodi tužioca da od 2000 godine koristi nepokretnost u koju je ulagao i zapošljavao radnike koji primaju plate, su navodi koja tuzioc nije uspeo da potvrdi ni činjenicama. Po mišljenju ovog suda, tuzioc ni jednim materijalnim dokazom nije potkrepio svoj navod o ulaganjima i to kao je poslodavac većeg broja radnika. Osim ugovora, zahteva za produženje zakupa i pobijane odluke, iz spisa predmeta ne mogu se dokazati navod tužioca, niti razlozi na osnovu kojih sud ocenjuje kriterijum prouzokovanja štete. Ovaj sud ceni da je tuženik u dovoljnoj meri obrazložio da je odlaganje izvršenja odluke u suprotnosti sa javnim interesom, budući da MPŠRR ima za cilj da izgradi svoj objekat na parceli koja je predmet zakupa, čime rizikuje gubitak investicionog granta za njegovu izgradnju. Nadalje, tužena je priložila dokaze o plaćanju mesečne kirije u iznosu od 54.000€ mesečno u svrhu korišćenja iznajmljenih kancelarija, u nemogućnosti korišćenja nepokretnosti koju poseduje u vlasništvu, a za koju ne namerava obnoviti ugovorom. Dokazi i argumenti koje je tuženik dao uz žalbu ne samo da čine uverljivim postojanje javnog interesa za izvršenje osporene odluke, već su i pokazatelj da bi odlaganje nanelo štetu zainteresovanoj strani u konkretnom slučaju, upravnom organu.

Polazeći od iznetog, Vrhovni sud je našao da je drugostepeni sud u ovoj upravno-pravnoj stvari pravilno primenio odredbe upravnog postupka, te da su navodi u zahtevu tužioca za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovani, jer nisu od uticaja na drugačije utvrđivanje činjeničnog stanja od onog koje je utvrdio drugostepeni sud. Po oceni ovog suda, osporeno rešenje drugostepenog suda je jasno i razumljivo. U obrazloženju osporenog rešenja je dato dovoljno razloga o odlučnim činjenicama koje prihvata i ovaj sud. Sud ocenjuje da je materijalno pravo pravilno primenjeno i da nije povređen zakon na štetu tužioca.

Sa svega iznetog, a na osnovu članu 54 stav 1 a u vezi sa članom 22 stav 2 i 6 Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u dispozitivu ove presude.

VRHOVNI SUD KOSOVA U PRIŠTINI
Dana 04.04.2024, UZVP.ARJ.br.44/2024

Zapisničar,
Bujar Balaj

Predsednik veća,
Nebojša Boričić